

Yonatan's Bar Mitzva Dvar Torah in Shul, Shabbat 8th November 2014.

[Immediately following the Hazzan's Kaddish after Mussaf.]

ברוכים הבאים ותודה לבני המשפחה ובני הקהילה האשחרית שבאתם לחגוג איתי את בר המצווה שלי. אני רוצה להודות למורה שלי, רבקה הנסן, שלימדה אותי לקרוא בתורה, לדודו רוזנבלום שעמד לצידי ולהורי, אחותי ולסבתא, סבא וסבתא שבזכותם אני פה היום.

פרשת השבוע מדברת על הכנסת אורחים, וכמו תמיד גם הפעם זה רלוונטי גם לימינו.

בתחילת הפרשה, המלאכים ביקרו את אברהם בממרא. הוא רץ אליהם, השתטח על הארץ ואמר: "אֲדֹנָי, אִם-נָא מְצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ--אֶל-נָא תַעֲבֹר, מֵעַל עֲבָדְךָ. רש"י נותן שני פירושים לשאלה אל מי אברהם מדבר. הפירוש הראשון הוא שאברהם מדבר אל אחד המלאכים, אך הפירוש השני הוא שאברהם מדבר ישירות עם ה' ומבקש ממנו לחכות עד שיסיים עם מצוות הכנסת האורחים. התלמוד אומר לנו שזה כדי ללמדנו כי הכנסת אורחים קודמת אפילו לנוכחות הקב"ה.

הרעיון של ארוח והכנסת אורחים מופיע גם בהפטרה. ההפטרה דנה בשני נסים שעשה הנביא אלישע. השני מספר על אירוחו של אלישע בעיר שונם, שם עבר בתכיפות ותמיד התארח אצל זוג מסוים. הזוג אפילו הוסיפו חדר לביתם כדי שאלישע יוכל להתארח בו. כשאלישע גילה שהזוג חסר ילדים הוא בירך את האישה והבטיח שבעוד שנה יוולד לה ילד, ואכן לאחר שנה נולד בן לזוג המבוגר.

שנים לאחר מכן התלונן הבן על כאב ראש ומת לאחר מכן. האשה השונמית הניחה את גופת בנה על המיטה וקראה לאלישע שבדרך נס החזיר את הנער לחיים.

כמו עם כל המצוות, הן לא רק הדבר הנכון לעשותו, אלא משהו טוב קורה לאלו שמקיימים את המצוות. לדוגמה, בהפטרה, מארחיו של אלישע מקבלים בן בתמורה להכנסת האורחים וכן את חייו של הבן שנית. בפרשה, אברהם מארח את שלושת המלאכים. אולי עצם הכנסת האורחים שלו למרות אי הידיעה שהם מלאכים, זיכתה אותו ואת שרה בבן? נוכל רק לומר שישנה תמורה למעשים טובים במוקדם או במאוחר.

מהנסיון האישי שלנו, כשהגענו לאשחר לפני יותר משנתיים, זה היה כמו להגיע לאוהל אברהם אחד גדול וגם השבת רבים מכם מארחים את אורחינו בבתיכם. תודה.

בקונפליקט האחרון בעזה ראינו את מצוות הכנסת אורחים בפעולה. ראינו ישראלים מכל הסוגים, מארחים ועוזרים בדרכים יצירתיות ומגוונות אם ע"י אירוח משפחות מהדרום או הבאת אוכל, מתנות ותרומות ללוחמינו בחזית.

לדוגמה, ידיד של המשפחה העמיד מנגל ליד הגבול והכין בשר על האש לחיילים. אנחנו השתתפנו במבצע של היישוב שלנו לאפות עוגיות תוצרת בית לחיילים הפצועים בצירוף ברכות וציורים מילדי אשחר. ועוד דוגמה מני רבות, היא מסעדה דרוזית בדלית אל כרמל שנסגרה ליום שלם בכדי להכין אוכל לחיילים בדרום.

תהליך הכנסת האורחים הוא מהנה ומספק גם לאורח וגם למארח.

הלוואי שכולנו נמשיך להתנהג באנושיות לפי הכוונתה של התורה, לא רק בינינו ובין עצמנו, אך גם כשאנו יוצאים אל העולם הרחב, כך נעזור לרפא את העולם ולהפוך אותו, אפילו במעט, למקום טוב יותר.

תודה.

I would like to welcome not just the community of Eshchar but all my family and friends who have come to be part of my Bar Mitzva. I would like to thank my teacher, Rivkah Hanssen, for patiently teaching me to leyn, Dudu Rosenblum for standing by to prompt me, and my parents, sister and grandparents for bringing me to this day.

There is always something relevant to the moment in the week's *parasha*. The *parasha* speaks to us about the value of welcoming guests.

At the beginning of my torah portion, the angels visited Avraham in the plains of Mamre. He ran to them and lay on the ground and said, "My Lord! If now I have found favour in your eyes, pass not away, I beg you, from your servant." Rashi gives two interpretations to whom Avraham is speaking. Rashi first says that Avraham is addressing the most prominent of the three guests. But his second explanation is that Avraham is addressing God, asking him to wait whilst he attends to his guests. Commenting on this Rashi, the Talmud tells how Rabbi Judah said in the name of Rav, "this is to teach us that taking in guests is greater than receiving the divine presence."

The idea of hospitality and welcoming guests is mentioned in my *haftara*. The *haftarah* discusses two miracles performed by the prophet Elisha, the second of which tells how he would often pass by the city of Shunam, where he would dine and rest at the home of a certain hospitable couple. This couple even made a special addition to their home, a guest room designated for Elisha's use. When the prophet learned that the couple was childless, he blessed the woman that she should give birth to a child in exactly one year's time. And indeed, one year later a son was born to the aged couple.

A few years later the son complained of a headache and died shortly thereafter. The Shunamite woman laid the lifeless body on the bed in Elisha's designated room, and quickly summoned the prophet. Elisha hurried to the woman's home and miraculously brought the boy back to life.

As with all *mitzvot*, not only are they the right thing in themselves, but something good comes back to the person who did them, as is shown here. For instance, in the *haftara*, Elisha's hosts are repaid with a son, and later with his return to life. In the torah portion, Avraham welcomes the three angels. Who knows to what extent his welcoming these guests, whom he did not know were angels, impacted God's will that Sarah should bear a son? Who knows how Avraham's kindness impacted on his ability successfully to argue against the total destruction of Sodom? All we can say is that benefits may flow from small acts of kindness, which are inevitably reciprocated.

Our experience of arriving in Eshchar, more than two years ago, is that it was one big hospitable tent of Avraham for us. And many of you have now welcomed our guests into your homes for the weekend.

In the recent conflict in Gaza we also saw the *mitzva* of welcoming guests in action. We saw how Israelis from all walks of life, including non-Jews, have hosted guests in inspirational and imaginative ways, in this case by taking themselves to the guests, to the soldiers, at the front line, with their food preparation equipment, donations, gifts and greetings.

For instance a friend of ours set up a *mangal* (barbecue) and cooked for the soldiers, and we have baked biscuits and cakes and sent them with our greetings. Not only Jews have shown hospitality in this way. For example, a Druze restaurant in Daliat al Carmel closed for the day and took its entire staff to cook for the soldiers. It is not by chance that we do these things as a nation; it is through the example set by Avraham Avinu, a man of deep faith, about which we have just read. In providing hospitality both the host and the guest receive benefit.

May we continue to act humanely as *Torah* instructs us, not only amongst ourselves, but in all our dealings with the wider world, in this way helping to heal the world and make it a better place.

Thank you.

Yonatan's Bar Mitzva Speech, Shabbat Lunch, 8th November 2014

ברוכים הבאים ותודה שבאתם מכל קצווי הארץ ומכל קצווי אשחר לחגוג איתי את בר המצווה שלי.

אני רוצה להודות, שוב, למורה שלי, רבקה, שלימדה אותי בסבלנות רבה לקרוא בתורה, למירב לוי ולאמא שלי על ארגון החגיגות ולהורי, אחותי, סבתא, סבא וסבתא, שבזכות אהבתם ותמיכתם אני נמצא פה היום.

פעמים רבות בערבי שישי אנו לומדים על פרשת השבוע ותמיד ישנו קשר בין הנלמד בפרשה לעניני היום-יום. גם פרשת וירא מאוד רלוונטית לימינו. הפרשה עוסקת בהכנסת אורחים על ידי אברהם אבינו. מאז שהגענו לאשחר אנחנו מרגישים עטופים בהכנסת האורחים הזו.

בנוסף למצוות הכנסת האורחים, הפרשה מלמדת אותנו על סיפור עקידת יצחק ועל ערכם האמיתי של ילדים.

בקונפליקט האחרון בעזה ראינו את המצוות האלו בפעולה. ראינו את ערכם השונה של הילדים בשני הצדדים וראינו ישראלים מכל הסוגים, מארחים ועוזרים בדרכים יצירתיות ומגוונות אם ע"י אירוח משפחות מהדרום או הבאת אוכל, מתנות, ברכות ותרומות ללוחמינו בחזית.

לדוגמה, ידיד של המשפחה העמיד מנגל ליד הגבול והכין בשר לחיילים. אנחנו השתתפנו במצע של היישוב שלנו לאפות עוגיות תוצרת בית לחיילים הפצועים בצירוף ברכות וציורים מילדי אשחר. לא רק יהודים קיימו מצוות אלו ודוגמה לכך היא מסעדה דרוזית בדלית אל כרמל שנסגרה ליום שלם בכדי להכין אוכל לחיילים בדרום. לא במקרה אנו מקיימים מצוות אלו כעם, אלא דרך הדוגמה האישית של אברהם אבינו שהיה אדם מאוד מאמין ומארח מסור.

רוב המוסלמים מאמינים כי איברהים(אברהם) צווה להקריב את ישמעאל ולא את יצחק, למרות שהקוראן לא מציין את שם הבן. הסיפור נקרא בערבית הטבח ולא העקידה. חוץ מהבדלים אלו, ישמעאל מעודד את אברהם להקריב אותו – למרות שאלוקים עוצר אותו ברגע האחרון – כאשר יצחק, מצד שני, נשאר שותק לפי דברי התורה. לכן באיסלאם הלקח הנלמד מסיפור הקורבן הוא לא ערכם של ילדים אלא עשיית רצון האל ללא שאלות, מאפיין עקרוני באיסלאם. האם זה במקרה שבגרסה המוסלמית של הסיפור ילדו של אברהם מוכן למות כל כך בקלות וכל כך הרבה ילדים מוסלמים כיום מחונכים להקריב את חייהם למען מטרתם?

במהלך ההכנות לקראת בר המצווה, למדתי לקרוא את סימני התורה, להבין את הפרשה, למדתי על הטלית והתפילין ואיך להשתמש בהם והתאמצתי לקחת חלק בתפילות בבית הכנסת אליו אני הולך עם אבא בשבתות וחגים. דרך פעולות אלו התחלתי להבין שעכשיו, כשהגעתי לגיל בר המצווה, רק התחלתי לגרד את פני השטח בלימודי היהדות, תהליך ההתבגרות שלי והבנת הקשר היהודי ההדוק לחלוקה בנטל והמחוייבות שלי כלפי המשפחה שלי, הקהילה שלי, עם ישראל, מדינת ישראל וארץ ישראל.

תודה רבה.

I would like to welcome you all and thank you for coming to be part of my Bar Mitzva from across Israel and across Eshchar, both friends and family. I would like to thank my teacher, Rivkah Hanssen, for patiently teaching me to *leyn*, Meirav Levy and Mum for their hard work producing a wonderful *simcha*, and my parents, big sister and grandparents for bringing me to Bar Mitzva with love and advice.

Often on a Friday night we study the weekly *parasha* and there is always something relevant to the moment. So it is with my *parasha* that there is much that is relevant to us today. The *parasha* speaks to us about the value of welcoming guests. Our experience of arriving in Eshchar, more than two years ago, is that it is one big hospitable tent of Avraham

As well as the *mitzva* of welcoming guests, the *parasha* tells us, in the story of the *akeida*, about the value we should place on children.

In the recent conflict in Gaza we saw both these *mitzvot* in action. We saw how each side places a different value on its children. And we saw how Israelis from all walks of life, including non-Jews, have hosted guests in inspirational and imaginative ways, in this case by taking themselves to the guests, to the soldiers, at the front line, with their food preparation equipment, donations, gifts and greetings.

For instance a friend of ours set up a *mangal* (barbecue) and cooked for the soldiers, and we have baked biscuits and cakes and sent them with our greetings. Not only Jews have shown hospitality in this way. For example, a Druze restaurant in Daliat al Carmel closed for the day and took its entire staff to cook for the soldiers. It is not by chance that we do these things as a nation; it is through the example set by Avraham *Avinu*, a man of deep faith, about which we have just read.

Most Muslims believe that Ibrahim (Avraham) is told to sacrifice his son Ishmael, not Isaac, though the Koran does not actually state which son. The story is called the *dhabih* (slaughter) not *akeida* (binding). Apart from this difference, Ishmael is portrayed as being active in persuading Ibrahim to go through with the sacrifice – although he is stopped from doing so by God at the final moment – whereas Isaac remains silent in the *Torah's* account. Thus in Islam, the lesson drawn from the sacrifice is not one of valuing children but of surrendering one's will to God, an essential characteristic in Islam. I wonder if it is a coincidence that the Muslim version of the story, making clear that Avraham's child is prepared to die unquestionably, goes some way to explaining why, today, so many Muslim children are encouraged to die for their cause.

My studies for my Bar Mitzva included learning to *leyn* and understand my *parasha*, learning about my new *talit* and *tefillin* and how to use them, and I have been trying to take part in more of the *shul* service when I go with my father. Through these activities I have come to realise that, as a Bar Mitzva, I am only beginning to scratch the surface in Jewish learning, growing up, and understanding the strong Jewish bonds of shared commitment with *hamishpacha sheli*, *hakehilla sheli*, *Am Yisrael*, *Medinat Yisrael* and *Eretz Yisrael*.

Thank you very much.